

Paavo-ukin tarinoita

Metsän pääsiäisseikkailu

Paavo Penttinen

Paavo-ukin tarinoita
Metsän pääsiäisseikkailu

Paavo Penttinen

Kirjoittanut: Paavo Penttinen

Tekijä: Paavo Penttinen

Kuvitus: Paavo Penttinen, Kuvat ovat generoitu OpenAI:n avustuksella.

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273,
22763 Hampuri,
Saksa

© 2026 Paavo Penttinen

ISBN: 978-952-80-7535-6

Sisällys

KEVÄT	6
ISÄN KANSSA KALASSA.....	12
TAAS JUONITAAN JOTAIN	15
PUPUKYLÄ.....	21
TÄPÄRÄ PELASTUMINEN	24
POSTELJOONI LENNART	28
PÄÄSIÄISJUHLA	31

KEVÄT

Aurinko paistoi lempeästi keväisellä taivaalla, ja metsässä leijui kevään huumaava tuoksu, sellainen, joka kutittaa nenää ja saa tassut vipattamaan.

Linnut visersivät iloisesti puiden oksilla ja niityllä liihotteli jo muutamia värikkäitä perhosia etsimässä mettä vielä harvalukuisista kukista.

Karhuperhe heräili vähitellen pitkiltä talviuniltaan. Isäkarhu, Reino Mesikämmen, venytteli raukeasti lämpimässä auringonpaisteessa ja haukotteli makeasti luolan suulla. Hän yritti hätistellä viimeiset unihiekat silmistään, mutta unet olivat itsepäisiä ja pitivät kynsin hampain kiinni silmäkulmissa. Auringon lämpö tuntui niin ihanalta pörröisessä turkissa, että Reinon täytyi istahtaa hetkeksi rapsuttelemaan mahaansa, ihan vain varmuuden vuoksi, ettei se ollut kadonnut talven aikana.

Pikku-Lilli, perheen nuorimmainen, istui pehmeällä sammalmättäällä ja seurasi tarkkaavaisena äitinsä puuhia. Äitikarhu, Siiri Mesikämmen, oli kattanut herkullisen aamiaisen luolan edustalla olevalle filtille ja odotti vanhempaa poikaansa, Niiloa, aamupalalle. Yleensä Niiloa ei tarvinnut houkutella syömään kahdesti, useimmiten hän istui valmiina pöydässä jo ennen kuin ruoka oli edes kannettu tarjolle.

Mutta nyt Niiloa ei näkynyt eikä kuulunut missään.

Siiri alkoi jo huolestua. Olikohan poika livahtanut naapuriin, Hukkasten luo? Tyhjällä vatsalla ei kuitenkaan ollut viisasta lähteä seikkailemaan, varsinkaan pitkän talviunen jälkeen. Aamiainen oli tärkeä, jotta jaksaisi touhuta koko päivän.

Samassa naapuriluolasta astui ulos Georg Hukkanen, maailmaa nähnyt ja hieman herraskainen susi. Georg oli kuuluisa upeasta lauluäänestään, ja usein hänen mukanaan esiintyi mahtava taustakuoro, Wulffin veljekset. Hukkaset asuivat lähellä Mesikämmenten kotiluolaa ja perheiden lapset leikkivät usein yhdessä.

Siiri arveli, että Niilo oli kiirehtinyt tapaamaan parasta ystäväänsä Aarnoa ja kysyi Georgilta, oliko tämä sattunut näkemään heidän poikaa.

Mutta ei, Niiloa ei ollut näkynyt sielläkään.

Siiri ehti jo miettiä kaikenlaista. Entä jos Niilo olisi juossut puron rantaan? Tai järvelle? Ajatus sai äidin sydämen muljahtamaan.

Juuri silloin luolasta asteli esiin Niilo itse, kädessään pitkä onkivapa ja kasvoillaan leveä, hieman liian viaton virnistys.

- Kävin vain hakemassa onkivavan valmiiksi iltaa varten, Niilo sanoi. Isä lupasi lähteä ongelle iltapäivällä!

Poikia oli ankarasti kielletty menemästä järvelle tai joen rantaan ilman vanhempia. Sen vaarat oli opittu kantapään kautta jo viime keväänä, kun Niilo ja Aarno olivat hiipineet luvatta joelle. Leikki oli yltynyt niin vauhdikkaaksi, että turkit vain pöllyisivät, kunnes Aarno horjahti ja molskahti jokeen.

Aarno ei osannut uida ja ilman Niilon nopeaa toimintaa kaikki olisi voinut päättyä huonosti. Onneksi Reino ehti paikalle juuri ajoissa ja pelasti Aarnon viime hetkellä. Sen jälkeen pojat saivat kuulla sellaisen saarnan, että korvat soivat vielä seuraavanakin päivänä. Kotiarestikaan ei ollut kaukana.

- Nyt syömään! Siiri komensi.

Nälkäisille karhuille ei tarvinnut sanoa kahdesti. Aamiainen maistui erinomaiselta.

Jälkiruoaksi oli hunajakakkuja vadelmahillon ja kermavaahdon kera, Mesikämmenten suurinta herkkua. Niilo nuoli tassujaan vielä pitkään aamupalan jälkeen.

Aterian jälkeen Niilo pyysi lupaa mennä tapaamaan kavereitaan. Siiri muistutti vielä puron ja järven vaaroista.

- Joo, joo! Niilo vastasi ja juoksi jo kohti Hukkasten kotia, kuulematta edes äidin viimeisiä sanoja.

Pikku-Lilli olisi halunnut mukaan, mutta poikien mielestä se ei nyt käynyt päinsä. Tytöt kun kuulemma paljastaisivat kaiken vanhemmille, jos pojat sattuisivat keksimään jotain hiemankin liian jännittävää. Kuten vaikkapa naapurin kanalan vihaisen vahtikoiran, Rekun, ärsyttämisen.

Rekkua oli helppo ärsyttää: aidan takana piti vain kaakattaa ja matkia karannutta kanaa. Silloin Rekku riehaantui niin, ettei saanut edes kunnollista haukahdusta aikaiseksi.

Tosin uusi posteljooni, Lennart Haikara, ei pitänyt tällaisista kepposista lainkaan. Hän oli tunnollinen ja arvostettu haikara ja hänen katseensa sai jopa ketut suoristamaan selkänsä.

Pojat kyllä tiesivät, ettei moinen käytös ollut sopivaa. Mutta joskus houkutus voitti järjen. Kerran, vaikka he eivät edes lainanneet munia, tällä kertaa, eikä koiraakaan kiusattu.

Kevät herää metsään ja pääsiäinen on aivan nurkan takana, mutta kaikki ei menekään suunnitelmien mukaan. Kun vilkkaat pojat, Niilo, Aarno ja Vili tempautuvat mukaan vauhdikkaaseen seikkailuun, tarvitaan rohkeutta, nokkeluutta ja ripaus onnea, jotta pääsiäinen saadaan pelastettua ja Teppo Rusakon lahjakori, siinä piilee enemmän kuin yksi yllätys!

Metsän pääsiäisseikkailu on lämminhenkinen ja humoristinen satukirja noin 5-vuotiaille. Upeat kuvitukset, sopiva jännitys lapsille ja lempeä pilke aikuisille tekevät siitä täydellisen iltasadun kevättiltoihin.

